

IOSAFAT

C. H. Mackintosh

»Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei.«
(2 Corinteni 6.17)

Parcurgând istorisirea biblică referitoare la împărățiile lui Israel și Iuda, după despărțirea lor sub Roboam, recunoaștem cu ușurință deosebirea profundă care există între ele.

Șirul de împărați ai lui *Israel* de la Ieroboam la Ozia nu este decât o tristă succesiune de oameni care fac ce este rău înaintea lui Dumnezeu, astfel că vom căuta zadarnic vreo excepție. Chiar Iehu, care dovedise atâta râvnă și energie ca să nimicească idolatria, a dovedit mai târziu că inima lui era departe de a fi dreaptă înaintea lui Dumnezeu. În adevăr, un nor gros de idolatrie pare să fi acoperit toată casa lui Israel, până în ziua când cele zece seminții au fost duse dincolo de Babilon și împrăștiate printre națiuni.

Nu tot așa a fost cu *Iuda*. Aici găsim câteva excepții și vedem licărind, din timp în timp, raze strălucitoare din lumina pe care Dumnezeu, în harul Său, a promis să o păstreze la Ierusalim, din dragoste pentru robul Său, David. Sufletul se reconfortează citind istoria unor oameni ca Ioas, Asa, Iosia și Ezechia, ale căror inimi erau devotate slujbei altarului și, în consecință, exercitau o influență sfântă.

Aș dori să mă opresc puțin asupra vieții unuia dintre acești oameni ai lui Dumnezeu, cu încrederea că Domnul va face să găsim în ea folos și învățătură. Iosafat, împărat al lui Iuda, este prezentat pentru prima dată în 2 Cronici 17. Îl vedem pe Dumnezeu, în harul Său, așezându-Și robul ca împărat, confirmat de popor, peste Iuda.

Prima decizie a lui Iosafat a fost să se întărească „împotriva lui Israel“. Acest fapt este vrednic de luat în seamă. Israel și împăratul său au fost totdeauna o cursă întinsă în calea lui Iosafat. Dar la începutul domniei sale, ca împărat evlavios, el a fost capabil să-și întărească împărăția împotriva puterii lui Israel. Adesea acest fapt se observă și în istoria creștinilor. Răul care constituie pentru ei cea mai mare cursă este acela de care s-au ferit la început cu cea mai mare grijă. Cât de fericiți ar fi dacă la spiritul de veghere ar adăuga o cunoaștere mai atentă a tendințelor inimii! Dar nu este totdeauna așa, ci dimpotrivă, creștinul ajunge deseori, după ani de veghere, să-și îngăduie lucruri de care altădată își ferea cugetul. El poate considera aceasta ca o eliberare de spiritul legalist, deși, mai degrabă, este pierderea sensibilității cugetului.

Ar fi un lucru trist dacă „vederi mai largi“ ar avea ca rezultat un „spirit nepăsător“ sau o „conștiință împietrită“ sau dacă cunoașterea celor mai înalte principii ale adevărului n-ar servi decât ca să-i facă comozi, indiferenți și lumești pe aceia care mai înainte trăiau în lepădare de sine și despărțiți de lume. Dar lucrurile nu sunt așa. A crește în cunoașterea adevărului înseamnă a crește în cunoașterea lui Dumnezeu și, cu cât Îl cunoști mai mult pe Dumnezeu, sufletul crește în manifestările de sfințenie practică. Conștiința care poate să treacă, fără să le judece, peste lucruri din fața cărora s-ar fi retras în momente anterioare, în loc să rămână sub acțiunea adevărului lui Dumnezeu, este, mai degrabă, sub influența de împietrire a înșelăciunii păcatului.

Întreaga scenă pe care o prezintă capitolul 17 din 2 Cronici este plină de învățăminte.

Iosafat nu numai că păstrează cuceririle tatălui său Asa, ci, prin strădaniile lui, reușește chiar să sporească bunăstarea împărăției. Totul era bine rânduit: »Și Domnul a fost cu Iosafat pentru că a umblat în căile dintâi ale lui David, tatălui său, și n-a căutat pe baali; ci L-a căutat pe Dumnezeul tatălui său și a umblat în poruncile Sale, și nu după faptele lui Israel. De aceea, Domnul a întărit împărăția în mâna lui și tot Iuda a adus daruri lui Iosafat și a avut avere și onoare din belșug. Și inima lui s-a întărit în căile Domnului: și a îndepărtat chiar și înălțimile și așerele din Iuda« (2 Cronici 17.3-6).

»Inima lui s-a întărit în căile Domnului«. Aceasta era taina belșugului său. Când inima se întărește în căile Domnului, totul merge bine. Dar ce schimbare găsim în capitolul 18! Bogăția lui Iosafat a ajuns o capcană întinsă de satan în calea lui. »Iosafat a avut avere și onoare din

belșug și s-a încuscrit cu Ahab» (versetul 1). Am remarcat deja că Iosafat și-a întărit împărăția; dar vrăjmașul recurge la o tactică împotriva căreia Iosafat nu pare să se fi pregătit: el nu-i atacă împărăția, ci inima. El nu i se înfățișează ca un leu, ci ca un șarpe. Oile și boii lui Ahab impresionează mai mult decât oamenii de război. Dacă ar fi declarat război lui Iosafat, acesta ar fi cerut ajutor de la Dumnezeu; dar Ahab s-a ferit. Iosafat își întărise împărăția împotriva atacurilor lui Ahab, dar inima lui a rămas deschisă față de ispitele venite din partea împăratului lui Israel. Acest lucru este foarte important. Facem de multe ori eforturi mari împotriva răului care îmbracă o formă anume, în timp ce îl lăsăm să ne pătrundă atunci când se prezintă sub o altă formă. Iosafat se întărise la început împotriva lui Israel și acum se aliază prin căsătorie cu împăratul lui Israel! De ce această schimbare? Era vreo îmbunătățire în purtarea lui Ahab? Inima lui Ahab se întorsese spre Domnul? Nicidecum. El era același, dar cugetul lui Iosafat își pierduse mult din sensibilitatea dintâi. El s-a apropiat de rău, s-a unit cu răul, s-a atins de noroi și s-a murdărit. El »s-a încuscrit cu Ahab«. Aici era răul, un rău care oricât de încet ar lucra, mai devreme sau mai târziu va da roade. »Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică« (Galateni 6.8). Urmarea este de neînlăturat; principiul se împlinește inevitabil. Harul poate birui, iertând păcatul, dar roadele păcatului vor apărea la vremea lor, potrivit guvernării divine. Domnul șterge păcatul lui David în problema cu Urie, dar copilul moare și Absalom se revoltă. Totdeauna va fi așa: dacă semănăm în firea pământească vom secera putrezirea. Firea pământească, nu poate naște altceva.

În cazul lui Iosafat au trebuit câțiva ani ca să se arate urmările pașilor greșiți pe care îi făcuse. »După câțiva ani, a coborât la Ahab, în Samaria. Ahab a tăiat pentru el și pentru poporul care era cu el un mare număr de oi și boi și l-a rugat să se suie la Ramot din Galaad« (2 Cronici 18.2). Satan cunoaște terenul. El știe dacă răul a prins rădăcină și dacă inima este gata să răspundă ispitei. El știe că încuscrirea dintre împăratul lui Iuda și împăratul Israel însemnase primul pas pe drumul acesta fatal. Când un creștin se unește cu lumea, se expune să fie convins de ea și să pornească pe o cale care nu este creștină. David primise de la împăratul Achiș cetatea Țiclag, apoi s-a unit cu Achiș ca să lupte împotriva lui Israel (1 Samuel 27.6). Lumea nu va da niciodată nimic unui copil al lui Dumnezeu, fără să-i ceară în schimb mult. Pentru că împăratul lui Iuda primise ca Ahab să taie pentru el oi și boi, el nu putea să refuze ceea ce i se cerea cu privire la Ramot din Galaad. Poziția cea mai sigură este de a nu datora nimic lumii. Iosafat trebuia să nu aibă nimic a face cu Ahab. El trebuia să rămână curat. Domnul nu era cu Ahab, cu toate că era de dorit să smulgă una din cetățile de scăpare din mâinile vrăjmașului. Iosafat trebuia să știe că de la rău nu poți aștepta binele. Dacă ne amestecăm în treburile lumii, trebuie să ne așteptăm să fim învăluți în tulburările ei.

Cetatea Ramot din Galaad fusese cândva aleasă ca cetate de scăpare pentru ucigașii fără voie (vezi Deuteronom 4.43) și expediția lui Ahab avea ca scop să o ia din nou de la împăratul Asiriei. În spatele acestei expediții transpare o cursă a vrăjmașului, căruia puțin îi pasă de cetatea de refugiu, atât timp cât prin acest mijloc poate deturna un copil al lui Dumnezeu de pe calea curăției și a separării de lume. Diavolul a înțeles din totdeauna că obiectivele religioase și caritabile sunt cele mai eficace pentru a-și exercita influența asupra celor care-i aparțin lui Dumnezeu. El nu vine la ei cu propuneri evident rele și nu-l va angaja pe un creștin să se alăture lumii pentru cine știe ce scopuri vinovate; știe bine că o conștiință trează îl va refuza. Mai degrabă le plimbă prin fața ochilor un scop bun și de dorit, acoperindu-și planurile în mantia religiei și a binefacerii, pentru a înlănțui pe cei pe care vrea să-i ademenească.

Există totuși un adevăr care poate elibera de amestecul cu lumea pe orice credincios care îl respectă. Apostolul Pavel ne învață, prin Duhul Sfânt, că cei necredincioși sunt »netrebnci pentru orice faptă bună« (Tit 1.16); acest lucru este de ajuns pentru o inimă ascultătoare; nu trebuie să ne unim cu astfel de oameni. Nu contează ce ne propun ei, lucrare de binefacere sau religioasă. Scriptura ne spune că sunt »netrebnci«, chiar dacă mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu. Aceste cuvinte ar trebui să ne fie de ajuns. Dumnezeu nu poate să primească faptele

sau darurile celor a căror inimă este departe de El; iar Biserica nu trebuie să se unească cu ei chiar când ținta lor este lăudabilă. »Pe tine însuși păstrează-te curat« (1 Timotei 5.22) este un îndemn de folos pentru toți. »Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor« (1 Samuel 15.22). Ar fi fost mult mai de preț pentru Iosafat să se fi ferit de orice intrare în contact cu Ahab, decât să recucerească Ramotul din mâinile sirienilor – presupunând că ar fi reușit aceasta.

Iosafat a trebuit să învețe acest lucru printr-o experiență tristă; în general și noi învățăm astfel din experiențele noastre. Noi putem să vorbim mult despre unele adevăruri pe care le cunoaștem foarte puțin din experiență. Când, la începutul carierei sale, Iosafat se întărise împotriva lui Israel, nu bănuia că mai târziu va cădea în capcana celui mai rău dintre israeliți. Singura apărare eficace împotriva răului este să fii, în ceea ce te privește, în comuniune cu Dumnezeu. Dacă privim răul în lumina sfințeniei divine, vedem nu numai fapta, ci și principiul; și dacă principiul nu este bun, rezultatul nu are importanță, noi nu avem nimic de-a face cu el. Dar, ca să te porți astfel față de rău, trebuie un serios exercițiu de inimă înaintea lui Dumnezeu, multă spiritualitate, judecată de sine, rugăciune și veghere. Domnul ne acordă aceste lucruri împreună cu un cuget treaz, sensibilizat de prezența Lui.

Sunt imprevizibile urmările triste ale unui pas greșit în umblarea unui copil al lui Dumnezeu. Rezultatele nu apar totdeauna în toată amploarea lor, dar vrăjmașul are grijă să se folosească de ele nu numai pentru a lovi în cel care a greșit, ci și în cei care sunt martori la greșeala făcută și care trebuie deci să-i suporte consecințele. Iosafat n-a căzut singur în cursă, ci și-a antrenat și poporul. »Eu ca tine«, a spus el lui Ahab, apoi a adăugat: »și poporul meu ca poporul tău«. Ce nivel inferior și de disprețuit, pentru un om al lui Dumnezeu! »Eu ca tine«, spusese Iosafat și, până la urmă, cuvintele lui nu s-au împlinit. Dumnezeu nu l-a judecat ca pe Ahab. În aceasta consta scăparea lui, chiar în mijlocul teribilelor consecințe ale purtării sale necugetate. El n-a fost ca Ahab, la sfârșitul carierei sale, cu toate că s-a aliat cu el în intenția de a-i urma planurile; el n-a fost ca Ahab, când acesta a fost străpuns de o săgeată; el n-a fost ca Ahab, căruia câinii i-au lins sângele. Domnul a făcut deosebire între el și Ahab.

Atunci când un creștin se unește cu lumea, pentru un scop oarecare, religios s-au filantropic, este ca și cum ar spune (ca și Iosafat lui Ahab) „eu (sunt) ca tine“. Cititorul creștin trebuie să se întrebe: este adevărat lucrul acesta? Este pregătit să spună așa? Nu servește la nimic să pretindem că nu îi judecăm pe alții. Iosafat ar fi trebuit să judece, cum bine i-a spus Iehu la întoarcerea sa din Ramot: »cum ai ajutat tu pe cel rău și ai iubit pe cei care-L urăsc pe Dumnezeu?« Cum ar fi putut el să-l cunoască, fără să-l judece, pe acela care era rău și care ura pe Dumnezeu? Hotărât, noi nu avem nici un drept să-i judecăm pe cei de afară, dar suntem datori să ne exercităm judecata față de cei cu care intrăm în comuniune. Aceasta nu implică în nici un fel ideea unei superiorități personale asupra nimănui și în nici o problemă. Aceasta nu înseamnă: „stai departe, nu mă atinge, pentru că eu sunt mai sfânt decât tine“. Principiul de bază este: „trebuie să stau departe, pentru că Dumnezeu este sfânt“. Acesta este adevăratul principiu. Ne separăm de răul cunoscut și manifestat pentru ceea ce este Dumnezeu, nu pentru ceea ce suntem noi: »Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt«.

Iosafat nu a știut să mențină această separare și, prin greșeala lui, i-a antrenat și pe alții în căderea sa. Este o lecție importantă pentru noi. Pentru devotamentul de care dăduse dovadă față de Domnul, se presupune că își câștigase o considerabilă influență asupra poporului său. Încrederea și afecțiunea inimilor îi aparțineau și, până la un anumit punct, era drept. Este bine ca cei care merg cu devotament să fie iubiți și să li se acorde încredere; dar va trebui să veghem cu grijă asupra tendinței periculoase a influenței personale. Nimeni fără o influență majoră nu ar fi putut spune: »poporul meu ca poporul tău«. Ar fi spus: „eu ca tine“, dar nu mai mult. Această mare influență întrebuintată în afara comuniunii cu Dumnezeu nu poate decât să potențeze ca instrument al răului pe omul care o posedă.

Satan știa aceasta și cunoștea poziția lui Iosafat. El nu se apropie de un om de rând din Iuda, ci de acela spre care se îndreptau toate privirile și care avea cea mai mare influență. Dacă ar fi reușit să-l devieze, știa bine că ceilalți îl vor urma. Și așteptarea nu i-a fost înșelată.

Poate vor spune unii: „ce este rău în a te alătura expediției lui Ahab? Dacă ar fi așa, un om credincios ca Iosafat nu s-ar fi angajat la aceasta. Cât timp îl vom vedea cu noi, putem sta liniștiți!“ Dacă această discuție n-a avut loc în vremea lui Iosafat, în mod sigur se face auzită în zilele noastre. Cât de frecvent credincioșii spun: „Cum ar putea fi rău în cutare sau cutare lucru, când vedem atâția oameni de o credincioșie deosebită asociindu-se și ocupându-se cu ele?“ O astfel de gândire este greșită și rea de la un cap la altul; este tot ce se poate spune! Să facă alții ce cred ei că este bine, noi avem răspunderea înaintea lui Dumnezeu de a ne comporta potrivit principiilor Sale. Va trebui să fim capabili, prin har, să dăm socoteală cu smerenie, dar cu hotărâre, într-un fel sănătos și înțelept, de conduita pe care am adoptat-o, indiferent de ce fac alții. Știm, de altfel, că oamenii cei mai buni pot să se înșele și să se comporte nepotrivit. Ei nu sunt și nici nu pot să fie călăuză pentru noi. »Dacă stă în picioare sau cade este treaba stăpânului său«. O pricepere spirituală, o conștiință luminată de Cuvântul lui Dumnezeu, sentimentul răspunderii personale și, în același timp, intențiile bune sunt lucrurile de care avem nevoie cu precădere. Fără ele, drumul nostru în viață ar fi nerodnic. Poate vom spune că sunt puțini oameni, sau deloc, care să poată exercita, asemenea lui Iosafat, prin conduita lor o influență atât de mare. Ca să răspundem la această obiecție este necesar să ne oprim un moment asupra unui adevăr neglijat, în mod trist, în zilele noastre. Este vorba de unitatea Trupului lui Hristos, în care conduita celui mai neînsemnat mădular se răsfrânge asupra întregului Trup. Se pare că marea învățătură a unității Bisericii pe pământ este puțin înțeleasă și slab realizată chiar de credincioșii cei mai pricepuți și spirituali. Motivul este clar. Această învățătură este privită din punctul de vedere al condiției actuale a Bisericii, mai degrabă decât în felul prezentat de Noul Testament, ceea ce face ca ea să nu poată fi înțeleasă.

Dacă luăm drept călăuză Scriptura, care spune: »Dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el«, orice dificultate dispare. Acest principiu nu avea nici o aplicație în timpul împăratului Iosafat, pentru că Trupul lui Hristos (Biserica) nu exista încă. Toate mădularele erau scrise în cartea lui Dumnezeu, dar, în fapt, nu exista nici unul. Ele erau doar în planurile lui Dumnezeu, care nu fuseseră încă realizate. Și chiar dacă Iosafat a antrenat pe mulți prin influența pe care o exercita, aceasta nu avea legătură cu principiul de mai sus. Ei nu sufereau în urma hotărârii unuia singur, ca fiind un singur trup, ei se rătăciseră urmând exemplul unuia singur. Deosebirea este foarte mare. Nu există mădular al Bisericii, oricât de neînsemnat, al cărui mers și conduită să nu le afecteze într-o măsură oarecare pe toate celelalte: »Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh« (1 Corinteni 12.13). Iată de ce, dacă mersul unui credincios este neatent, dacă nu trăiește în părtășie cu Dumnezeu, dacă nu se roagă, dacă nu veghează și nu se cercetează, el face rău întregului Trup, în timp ce, invers, dacă mersul îi este sănătos și plin de vigoare spirituală, el favorizează binele tuturor.

Iosafat nu a cedat fără luptă cererilor lui Ahab. Se poate vedea un cuget neliniștit când spune: »Întrebă acum, te rog, Cuvântul Domnului«. Cerea în zadar călăuzire, după ce spusese: »Eu ca tine și poporul meu ca poporul tău vom merge la luptă împotriva lui cu tine« (2 Cronici 18.3). Este o batjocură să ceri călăuzire după ce ai luat hotărârea; și totuși, cât de frecvent procedăm așa! De câte ori decidem ce vom face și după aceea cerem lui Dumnezeu să ne călăuzească! Aceasta înseamnă să-L cinstești pe Dumnezeu cu buzele, în timp ce inima este răzvrătită împotriva Lui. În loc să obținem călăuzirea cerută, nu ne putem teme oare că vom fi conduși de un duh de minciună?

Ahab nu ducea lipsă de consilieri. El a strâns imediat »patru sute de profeți«, toți gata să-l sfătuiască după dorința inimii sale. »Suie-te, spun ei, și Dumnezeu o va da în mâinile împăratului«. Era ceea ce dorea el. Nu este de mirare că Ahab a fost deplin mulțumit de astfel de profeți; îi convenea de minune. Cu siguranță că Iosafat n-ar fi trebuit să-i recunoască ca profeți ai

lui Dumnezeu, cum de altfel a și făcut, când a zis: »Nu mai este aici nici un profet al Domnului?« Dacă ar fi fost credincios Domnului, el ar fi trebuit să infirme pe loc competența acestor profeți mincinoși în a da un sfat. Dar, vai, el încurajează din plin religia lumii și pe slujitorii săi. El nu se poate hotărî să rănească sentimentele lui Ahab, comportându-se cu credințioasă în privința profeților săi. S-ar putea crede că ei erau toți oameni la locul lor. Este foarte trist să ai o atitudine de inimă care să te facă incapabil în a da o mărturie clară de credințioasă împotriva lucrărilor lui satan!

„Trebuie să fim largi“, se spune; „trebuie să evităm să rănim sentimentele oamenilor“; „peste tot sunt oameni cinstiți“. Dar adevărul este adevăr. Nu putem să luăm adevărul drept minciună și minciuna drept adevăr. Dacă nu este dorința ascunsă de a te avea bine cu lumea, nimic nu va conduce la această comportare indiferentă față de rău. Dacă dorim să fim în termeni buni cu lumea, atunci măcar s-o facem pe socoteala noastră, nu în detrimentul adevărului lui Dumnezeu. Se spune adesea: „adevărul trebuie prezentat într-o formă atrăgătoare“; în realitate, aceasta înseamnă să faci din adevăr ceva variabil, elastic, care poate lua orice dimensiune și formă adaptabilă gusturilor și obiceiurilor celor care ar dori bucuroși să-l facă să dispară. Dar adevărul nu se lasă tratat astfel; el nu poate coborî la nivelul lumii. Cei care pretind că-l apără pot să-l trateze în felul acesta, dar el rămâne întotdeauna același martor sfânt, curat și credincios, împotriva lumii și a căilor ei. El va vorbi cu claritate, dacă vocea lui nu va fi înăbușită de practicile celor care-l împart nedrept. Când Iosafat a coborât atât de jos încât să-i recunoască pe falșii profeți, pentru a fi pe placul lui Ahab, unde să găsești o mărturie clară pentru Dumnezeu? Totul pare să coboare la același nivel, iar vrăjmașul tinde să aibă cale liberă. Vocea adevărului este redusă la tăcere, profeții prezic fals, Dumnezeu este uitat. Așa este întotdeauna. Încercarea de a adapta adevărul la gândirea celor din lume nu poate duce decât la un total insucces. Nu există posibilitate de apropiere. Adevărul să rămână la înălțimea sa cerească și sfinții să-i rămână alături, cu fermitate, îndemnându-i pe cei păcătoși să ocupe și ei un astfel de loc; să nu coboare la problemele și obiceiurile josnice și rele ale lumii și să ia seama să nu răpească, atât cât ține de ei, tăișul și puterea adevărului. Este mai de preț să lăsăm să se vadă limpede contrastul dintre adevărul lui Dumnezeu și căile noastre, decât să încercăm să le identificăm aparent, în timp ce, în realitate, ele nu au nici o contingentă.

Adesea se imaginează prezentarea adevărului, față de cei din lume, asociată de efortul de a ne conforma felului lor de viață; dar prin aceasta, în loc de a-l prezenta, îl expunem la dispreț. Cu siguranță, Iosafat n-a slujit cu nimic cauzei adevărului, aliniindu-se felului de a vedea al lui Ahab și recunoscând drepturile falșilor profeți. Omul care se pune de acord cu lumea va fi vrăjmaș al lui Hristos și al ucenicilor Săi. Nu va putea fi altfel: »Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu«; cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș al lui Dumnezeu.

Cele spuse capătă o confirmare deplină în cazul lui Iosafat. El devine prietenul și tovarășul lui Ahab, care-l ura pe Mica, slujitorul lui Dumnezeu; iată cu ce consecințe. Fără să-l persecute deschis pe acest martor credincios și drept, el face un lucru rău, asistând alături de Ahab și văzând cum profetul Domnului este întâi bătut și apoi aruncat în închisoare, pentru simplul motiv că nu vrea să mintă pentru plăcerea unui rege rău și în acordul celor patru sute de falși profeți.

Ce va fi simțit Iosafat, văzându-l pe fratele său bătut și întemnițat din pricina credințioșiei sale, ca martor împotriva unei expediții în care era el însuși angajat! Dar aceasta era poziția în care l-a plasat obligatoriu alianța sa cu Ahab; el nu putea să fie martorul acestor acte de răutate și să participe la ele. Când cineva se asociază cu lumea, trebuie să meargă până la capăt. Vrăjmașul nu se mulțumește cu jumătăți de măsură; dimpotrivă el va depune toate eforturile de a-l împinge pe un sfânt care a ieșit din comuniunea cu Dumnezeu până la ultimele limite ale răului. Începutul răului este ca și cum ai da drumul la ape. Dar micile începuturi conduc la urmări grozave. Întâi nu este decât o atingere a răului, ca de la distanță; apoi, treptat, se face o apropiere care se strânge, iar în final este o scufundare deplină, din care nimic, afară de intervenția pozitivă a lui Dumnezeu, nu ne mai poate scoate.

Iosafat »s-a încuscrit cu Ahab«; apoi a acceptat ospitalitatea sa; s-a lăsat apoi convins să se asocieze pe față cu el și, în sfârșit, ia locul lui Ahab în bătălia de la Ramot din Galaad. El spusese: »eu ca tine« și Ahab l-a luat pe cuvânt, astfel că i-a spus: »Vreau să-mi schimb hainele, ca să mă duc la luptă; dar tu, îmbracă-te cu hainele tale« (2 Cronici 18.29). Astfel Iosafat și-a dezbrăcat identitatea atât de bine în fața lumii, încât se spune: »când au zărit mai-marii carelor pe Iosafat, au zis: Este împăratul lui Israel«. Grozavă poziție pentru Iosafat! Să se vadă acolo, reprezentându-l pe cel mai rău împărat al lui Israel și luat drept el, ce tristă dovadă a pericolului de a te asocia cu oamenii din lume! Iosafat a fost fericit că Domnul n-a ținut cont de ceea ce i-a spus el lui Ahab: »eu ca tine«. Domnul știa că Iosafat nu este Ahab, chiar dacă, luând locul lui, a putut fi luat drept acesta. Harul a făcut deosebire între ei și drumul lui Iosafat trebuia să arate ce a făcut harul pentru el. Dar, glorificat fie Domnul, El știe să-i scape din încercare pe oamenii evlavioși și, în mila Sa, El l-a scăpat pe sârmanul Său slujitor de răul în care singur s-a aruncat și în care ar fi pierit, dacă mâna puternică a lui Dumnezeu nu s-ar fi întins ocrotitoare spre el. »Iosafat a scos un țipăt. Domnul l-a ajutat și Dumnezeu i-a îndepărtat de la el«. Cititorul ar putea observa că în acest verset Dumnezeu este prezentat sub două nume diferite. »Domnul« este numele care exprimă relația Sa cu slujitorul Său în strâmtorare – relație de har; în timp ce numele »Dumnezeu« arată controlul suprem pe care-l exercită asupra conducătorilor sirieni. Deosebire divină!

Cum se comportă Dumnezeu față de poporul Său răscumpărat? Mergând înaintea alor Săi în slăbiciunile lor și suplinind toate nevoile lor. Cum ține El în mâna Sa atotputernică inimile tuturor oamenilor, direcționându-le cum Îi place! În general, persoanele neînțelegătoare la Dumnezeu folosesc cuvântul »Dumnezeu«, mai curând decât »Domnul« sau „Stăpânul“. Ei gândesc la Dumnezeu ca la cineva care exercită o influență de la distanță, mai curând decât la cineva de care ești apropiat sau cu care ești în relație. Iosafat știa cine era Acela care „l-a ajutat“. Șefii sirieni nu știau cine este Acela care „i-a îndepărtat“.

Ne găsim în momentul decisiv al acestei perioade din viața lui Iosafat. Vedeți bine poziția în care se așezase cu voia lui, dar, neînțelegând răul moral din conduita sa, nu vedea pericolul la care era expus. Prins în strânsoare de conducătorii sirienilor, a simțit ce înseamnă să iei locul lui Ahab. Din fericire pentru el, în adâncul disperării sale, la capătul puterilor, a putut să privească și să strige către Domnul. Dacă n-ar fi așa, săgeata ascuțită a dușmanului l-ar fi străpuns și ar fi cunoscut urmarea dureroasă a alianței sale nelegiuite. »Iosafat a scos un țipăt« și țipătul său a urcat la Domnul, ale Cărui urechi sunt totdeauna pentru cei care I se adresează în nevoia lor. »Petru a ieșit afară și a plâns cu amar«. Fiul risipitor a zis: »Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu«. »Tatăl a alergat la el, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult«. Așa procedează totdeauna Dumnezeul harului față de cei care, înțelegând că sunt puțuri crăpate, care nu țin apă, se întorc la El, izvorul apelor vii. Toți cei care simt că s-au întors într-o oarecare măsură de la Hristos, lăsându-se antrenați în vârtejul acestui secol, să se întoarcă din drum, cu supunere și pocăință, la Acela care a spus: »Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine« (Apocalipsa 3.20).

Cât de diferită a fost soarta lui Ahab! Cu toate că a fost rănit de moarte, el a stat în carul său până seara, încercând să-și ascundă slăbiciunea și să-și vadă îndeplinită dorința. Nici un strigăt de umilință, nici o lacrimă de căință, nici o privire în sus, nimic altceva decât ceea ce s-a arătat în toată viața sa. A murit așa cum a trăit, făcând ce este rău înaintea Domnului. Cât de inutile au fost toate eforturile lui de supraviețuire! Moartea l-a cuprins și, cu toate că s-a străduit timp de câteva ore să salveze aparențele, »a murit pe la apusul soarelui«. Grozav sfârșit al omului care s-a vândut »ca să facă rău înaintea Domnului« (1 Cronici 21.25). Cine ar dori să fie prieten cu lumea? Cine este acela care, știind valoarea unei vieți simple și curate, ar vrea să se unească cu lumea în dorințele și căutările sale și în felul ei de a trăi? Cine dintre cei care doresc un sfârșit liniștit și fericit al vieții lor, ar cuteza să se lege de destinele lumii?

Drag cititor credincios, să ne silim, cu ajutorul lui Dumnezeu, să scuturăm influența lumii și să ne curățim căile. Noi nu ne putem imagina îndeajuns cât de ușor alunecă ea în noi. Vrajmașul

caută întâi să ne devieze de la deprinderile cu adevărat simple și creștinești și, treptat, cădem și suntem antrenați în curentul gândurilor lumii. Oh! Să veghem, cu o sfântă gelozie și cu o conștiință sensibilă, împotriva apropierii răului, de teamă ca nu cumva cuvintele solemne ale profetului să ni se potrivească: »Părinții ei erau mai strălucitori decât zăpada, mai albi decât laptele; trupul le era mai roșu decât mărgeanul, fața le era ca safirul«; (dar ce schimbare!) »înfățișarea le este mai negricioasă decât funinginea, așa că nu mai sunt cunoscuți pe ulițe, pielea le este lipită de oase, uscată ca lemnul« (Plângeri 4.7-8).

Să aruncăm acum o privire asupra capitolului 19. Vedem aici urmările binecuvântate ale încercării prin care a trecut Iosafat: »*Împăratul lui Iuda s-a întors în pace acasă la Ierusalim*«. Fericită scăpare! Dumnezeu a intervenit și l-a scos din lațul păsărarului și, fără îndoială, inima sa era plină de recunoștință față de Acela care a făcut deosebire între el și Ahab, cu toate că el spusese: „Eu (sunt) ca tine“. Ahab coborâse în groapă, în rușine și degradare, în timp ce Iosafat se întorcea în pace în casa lui. Dar ce lecție învățase el! Cât de important era pentru el să-și amintească că a fost atât de aproape de marginea prăpastiei! Totuși Domnul avea să-i spună câteva lucruri, referitor la ceea ce făcuse el. Cu toate că i-a îngăduit să se întoarcă în pace la Ierusalim, fără să fie înspăimântat de dușman, Domnul voia să-i vorbească conștiinței sale în privința păcatului său. El l-a condus departe de câmpul de luptă, pentru a i se adresa în particular: »*Iehu, fiul profetului Hanani, i-a ieșit înaintea și a zis împăratului Iosafat: Cum de ai ajutat tu pe cel rău și ai iubit pe cei ce urăsc pe Dumnezeu? Din pricina aceasta este mâniat Domnul pe tine*« (2 Cronici 19.2-3). Era o chemare solemnă care și-a atins ținta.

»*Iosafat a mai făcut o călătorie prin mijlocul poporului, de la Beer-Șeba până la muntele lui Efraim, și i-a adus înapoi la Domnul, Dumnezeul părinților lor*« (versetul 4). »Tu, deci, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi« (Luca 22.32), a spus Domnul lui Petru. Așa a făcut Petru și așa a făcut împăratul Iosafat. Este mare lucru atunci când, prin mila Domnului, greșelile și lipsurile duc la asemenea rezultate. Doar harul divin poate face aceasta.

După ce l-am văzut pe Iosafat împresurat de mai-marele carelor siriene, îl vedem parcurgând țara în lung și în lat, ca să învețe pe frații săi frica de Domnul; și atunci nu putem decât să strigăm: »Iată ce a făcut Domnul!« Iosafat era omul care putea spune astfel. Experimentase fructele amare ale unui cuget nepăsător și acum putea cel mai bine să spună: »Luați seama la ce veți face!« După lepădarea sa, Petru a reluat părtășia cu Domnul și a fost instrumentul folosit pentru a-i acuza pe iudei că au făcut același lucru și pentru a le prezenta același sânge prețios, care i-a eliberat cugetul de povara păcatului său. În același fel Iosafat, reabilitat, aproape de Dumnezeu, revine din bătălia de la Ramot din Galaad pentru a face să răsună în urechile fraților săi avertismentul solemn: »Luați seama la ce veți face!« Cel care abia scăpase din capcană era calificat să spună în ce constă ea și cum se poate scăpa.

Să remarcăm care este trăsătura de caracter a Domnului asupra căreia Iosafat atrage aici atenția: »*la Domnul Dumnezeul nostru, nu este nici nelegiuire, nici nu se are în vedere fața oamenilor, nici nu se primesc daruri*« (2 Cronici 19.7). Capcana lui pare a fi fost darul lui Ahab: »Ahab a tăiat pentru el și pentru poporul care era cu el un mare număr de oi și boi și l-au rugat să se suie la Ramot din Galaad« (2 Cronici 18.2). Ospitalitatea lui Ahab i-a înduplecat inima, apoi a fost lesne antrenat de argumentele împăratului lui Israel. Este ca și cu Petru care, îndată ce a fost primit ca să se încălzească la foc în curtea marelui preot, s-a lepădat de Domnul. Noi nu vom putea discuta cu un duh liniștit argumentele și sugestiile lumii, atât timp cât respirăm atmosfera sa și acceptăm avansurile sale. Afară din lume și independenți de ea este cea mai bună poziție pentru a-i îndepărta propunerile și pentru a triumfa asupra corupției sale.

Este folositor să remarcăm că, după reabilitarea sa, Iosafat insistă asupra acelei trăsături de caracter a lui Dumnezeu pe care el o trecuse cu vederea, lucru care l-a dus la o gravă alunecare. Părtășia cu Dumnezeu este cea mai puternică ocrotire împotriva tuturor ispitelor, pentru că nu există păcat care să ne ispitească și căruia Dumnezeu să nu-i poată sta împotrivă. Nu putem evita răul decât prin părtășia cu binele. Iată un adevăr care, pe cât este de simplu, pe atât este de practic. Dacă Iosafat ar fi fost în părtășie cu Dumnezeu, n-ar fi putut fi în comuniune cu Ahab.

Putem spune că este singurul fel acceptat de Dumnezeu de a pune problema asocierii cu lumea. Să ne întrebăm: asocierea cu lumea, oricare ar fi ea, este în acord cu părtășia noastră cu Dumnezeu? În realitate, aceasta este problema. Este o ticăloșie să participi la toate binecuvântările care decurg din Numele lui Hristos și, în același timp, să dezonorezi acest Nume, amestecându-te cu oamenii din lume pe același teren cu ei. Ce lesne se rezolvă toate lucrurile când ne situăm în prezența divină și sub puterea pătrunzătoare a adevărului lui Dumnezeu: »ai ajutat tu pe cel rău și ai iubit pe cei care urăsc pe Domnul?«

Adevărul smulge toate valurile minciunii pe care inima care a pierdut părtășia cu Dumnezeu obișnuiește să le arunce asupra lucrurilor. Numai când adevărul își aruncă razele sale pătrunzătoare asupra căii noastre, putem vedea lucrurile în adevărata lor lumină. Să remarcăm felul în care adevărul dumnezeiesc smulge vâlul de pe faptele lui Ahab și ale Izabelei. Izabela voise să arunce o frumoasă mantie peste răutatea ei revoltătoare. »Scoală-te«, spune ea împăratului, »și ia în stăpânire via lui Nabot din Israel, care n-a vrut să ți-o dea pe preț de argint, căci Nabot nu mai trăiește, a murit«. Așa expune ea situația; dar iată cum o înfățișează Dumnezeu: »Așa vorbește Domnul: Nu ești tu un ucigaș și un hoț?« Cu alte cuvinte: nu ai ucis și ai furat? Dumnezeu Se întemeiază pe realități. Înaintea Lui, oameni și lucruri își iau locul și valoarea proprie: frumoasele înfățișări exterioare, prefăcătoria, pretențiile nu înseamnă nimic. Totul este adevărul. Așa era cu Iosafat. Scopul său – care în ochii oamenilor putea să pară religios – nu era, potrivit judecății divine, decât un ajutor dat celui rău și o afecțiune vinovată pentru cei care-L urăsc pe Dumnezeu. În timp ce, poate, oamenii îl aplaudau, Domnul era mâniat pe el: »din pricina aceasta este mâniat Domnul pe tine« (2 Cronici 19.2).

Cu toate acestea, Iosafat avea motiv să fie recunoscător pentru lecția folositoare pe care o învățase din căderea sa. Aceasta îl deprinsese să continue să meargă în teamă de Dumnezeu și să se străduiască să-i învețe și pe alții. Nu era puțin lucru! Este adevărat că era un mod trist și dureros de a învăța, dar este bine când învățăm chiar din căderile noastre și când putem recunoaște, printr-o experiență, marele rău pe care îl aduce amestecul cu lumea. Dumnezeu dorește ca să simțim acest lucru la cel mai înalt nivel și să ne continuăm drumul temându-ne de legăturile cu lumea și de tendința noastră de a ne lăsa murdăriți de ele. Vom putea astfel să-i învățăm cu eficacitate pe alții, vom fi în măsură să le spunem cu oarecare autoritate: »Luați seama la ce veți face« și »Domnul să fie cu cel care va face binele« (2 Cronici 19.11).

Capitolul 20 ni-l prezintă pe Iosafat în împrejurări cu mult mai fericite decât capitolul 18. El trece acum prin încercare, datorită atacurilor dușmanilor lui Iuda: »După aceea, fiii lui Moab și fiii lui Amon și cu ei niște maoniți au pornit cu război împotriva lui Iosafat« (2 Cronici 20.1). Este infinit mai puțin de temut pentru Iosafat de a fi expus la ostilitatea vrăjmașului, decât atenției lui Ahab. În primul caz el este gata să se abandoneze în mâna lui Dumnezeu, în timp ce, în celălalt, este gata să cadă în cursa lui satan. Este de dorit pentru un om al lui Dumnezeu să se situeze în opoziție față de dușmanii lui Dumnezeu și nu în relație cu ei. Nu putem conta în nici un fel pe simpatia și călăuzirea divină, dacă ne unim cu vrăjmașii Domnului. Zadarnic a întreat Iosafat pe Domnul într-o problemă despre care știa că este rea. Nu este același lucru în situația de față. El avea dreptate când »și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda«. Nu este un lucru de glumă. Nimic nu-l face mai bine pe cel credincios să se despartă de lume, decât încercarea care vine din partea ei. Când lumea ne surâde, suntem în pericol de a fi atrași de ea; dar când ne amenință, suntem împinși în fortăreața noastră; acest lucru este bun și de dorit.

Iosafat n-a spus unui moabit sau unui amonit: »Eu ca tine«; el știa bine că nu era așa, pentru că, prin ceea ce făceau, nu-l puteau determina să gândească astfel. Este necesară cunoașterea adevăratei poziții în raport cu lumea. Trei puncte deosebite sunt formulate în cuvintele pe care Iosafat le adresează Domnului (versetele 6-12): **1)** marea lui Dumnezeu; **2)** făgăduința făcută lui Avraam, referitoare la țară; **3)** încercarea vrăjmașului de a-i izgoni din țară pe urmașii lui Avraam. Rugăciunea împăratului este prețioasă și instructivă – plină de înțelepciune divină. El face din acest atac o chestiune care se rezolvă exclusiv între Dumnezeul lui Avraam și fiii lui

Moab și Amon, împreună cu cei din muntele Seir. Așa procedează totdeauna credința și rezultatul va fi mereu același.

»Ei vin, spune el, să ne izgonească din moștenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire«. Cât este de simplu! Ei vor să ia ceea ce ne-ai dat Tu! Cu alte cuvinte, Dumnezeu era chemat ca să-Și mențină legământul. »O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!« Putem spune cu certitudine că biruința era asigurată aceluia care putea vorbi astfel lui Dumnezeu. Și Iosafat a înțeles lucrul acesta, pentru că, »în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, lăudau pe Domnul și ziceau: Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac«. Numai credința putea să cânte un imn de laudă chiar înainte de începerea luptei.

Credința se bizuie totdeauna pe promisiune. Credința care dăduse lui Avraam siguranța că Dumnezeu va da în stăpânire urmașilor săi țara Canaanului dădea acum lui Iosafat siguranța că o va păstra. El nu avea nevoie să aștepte biruința pentru a lăuda; se bucura deja de rezultatele ei depline. Credința putea spune: »Tu ai condus pe poporul acesta până la locuința sfințeniei Tale«, deși în acel moment poporul nu era decât la intrarea în deșert. Dar ce priveliște ciudată pentru vrăjmașii lui Iosafat, ca în loc de arme, această oaste să fie înzestrată cu instrumente muzicale! Era cam același principiu de luptă cu cel pe care și l-a însușit Ezechia când s-a acoperit cu un sac în loc de platoșă (Isaia 37.1).

De fapt era același principiu, pentru că amândoi învățaseră la aceeași școală și luptau sub același steag. Este de dorit ca lupta noastră cu veacul în care trăim – cu moravurile, obiceiurile și lucrările lui – să se alinieze principiului bine cunoscut: »Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău« (Efeseni 6.16). Ce deosebire este între Iosafat, care luase locul lui Ahab la Ramot, și Iosafat, care luptă, cu ajutorul Domnului, împotriva vrăjmașilor moabiți! Era un contrast puternic sub toate aspectele. Felul de a căuta ajutorul și călăuzirea lui Dumnezeu era diferit, felul de a proceda în luptă diferă, de asemenea; și ce rezultate diferite! În loc să se vadă copleșit de vrăjmași și să strige în pericol din adâncul disperării sale, îl vedem unindu-se cu inimile care-L lăudau pe Dumnezeul părinților lor, care le dăduse biruința fără să fie nevoie să dea o lovitură măcar, făcând pe vrăjmașii lor să se omoare între ei și conducându-i cu gingășie, din întunecata vale Acor (tulburare), în valea Beraca (binecuvântare). Fericită schimbare! Acest exemplu ne conduce să căutăm o cale mai hotărâtă de despărțire, într-o permanentă dependență de harul și credințioșia lui Dumnezeu.

Valea Beraca sau a binecuvântării, „unde au binecuvântat pe Domnul“, este totdeauna locul unde vrea să ne conducă Duhul lui Dumnezeu, dar nu o poate face atât timp cât noi ne unim cu ahabii acestei lumi, cu scopul de a-i ajuta în planurile lor. Cuvântul din partea lui Dumnezeu este: »Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic« (2 Corinteni 6.17-18).

Este însemnat lucru să vezi cum îndeletnicirile mondene stânenesc și chiar distrug duhul de laudă. Ele sunt potrivnice acestui duh și, dacă ne cuprind, vor conduce la profunde neliniști și la renunțarea fățișă și completă la orice aparență de evlavie. Din fericire, Iosafat s-a comportat într-un mod potrivit. El a fost smerit, reabilitat și introdus apoi într-o mai mare binecuvântare. Ar fi fost trist, în adevăr, ca cineva să se cufunde într-o viață mondenă, în speranța că va fi condus pe un drum asemănător cu cel al lui Iosafat. Experiență zadarnică și înșelătoare! Așteptare vinovată! Cine dintre aceia care apreciază valoarea unei umblări în curăție, în liniște și pace, ar putea, chiar și pentru un moment, să admită un astfel de gând? »Domnul știe să izbăvească din ispită pe cei drepți«, dar ne vom arunca noi de bunăvoie în ispită din pricina aceasta? Domnul să ne păzească de așa ceva!

Și, în același timp, cine poate pătrunde adâncimile inimii omenești – adâncimile răutății sale? Cine poate să dezlege labirintul vicleniilor ei? Și-ar fi imaginat cineva că, după niște lecții atât de serioase, Iosafat ar fi încă în stare să se alăture celor răi, pentru a urma planurile lor ambițioase

sau, mai degrabă, avare? Nimeni n-ar fi crezut aceasta, cu excepția celui care a învățat să-și cunoască propria inimă. Iosafat s-a purtat astfel prin aceea că „s-a unit cu împăratul lui Israel, Ahazia, a cărui purtare era nelegiuită“. S-a unit cu el ca să construiască niște corăbii care să meargă la Tarsis și au făcut corăbii la Ețion-Gheber. Atunci Eliezer, fiul lui Dodava, din Mareșa, a profețit, împotriva lui Iosafat și a zis: »*Pentru că te-ai unit cu Ahazia, Domnul îți nimicește lucrarea.* Și corăbiile au fost sfărâmate și n-au putut să se ducă la Tarsis« (2 Cronici 20.35-37).

Ce este omul? O sărmană creatură, care se clatină, șchioapătă și cade, aruncându-se totdeauna în cine știe ce nouă nebunie sau purtare rea. Iosafat de-abia s-a ridicat – ca să spunem așa – din efectele nefaste ale asocierii cu Ahab și iată-l în legătură cu Ahazia. Cu greu sau, mai degrabă, prin harul deosebit și prin intervenția directă a Domnului, el scăpase de săgețile sirienilor. Și acum îl vedem din nou aliat cu împăratul Edomului, pentru a lupta împotriva moabiților (2 Împărați 3). Așa a fost Iosafat, așa a fost cariera sa.

S-a mai găsit și ceva bun în el (vezi capitolul 19.3), dar cursa pentru el erau legăturile lumești, iar lecția pe care trebuie s-o învățăm din istoria lui este să ne păzim de acest rău. Da, avem nevoie ca fără încetare să ne răsune în urechi și în inimă îndemnul solemn: »Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei«. Nu putem să ne atingem de smoală, fără ca ea să se lipească de noi, murdărindu-ne. Și, în nici un caz, nu putem să ne amestecăm cu lumea, lăsându-ne conduși de principiile și maximile ei, fără să suferim în inimile noastre și să întunecăm mărturia pe care o avem de dat.

Aș vrea să remarc, în încheiere, că există în cuvintele acestea: »Iosafat a adormit cu părinții săi« (capitolul 21.1) o anume ușurare în duh. Este asigurarea că, în sfârșit, el va fi la adăpost de capcanele și de vicleniile vrăjmașului și, mai mult, că a intrat sub binecuvântarea pe care Duhul o exprimă astfel: »Ferice de morții care mor în Domnul, căci ei se vor odihni de lucrările lor« – da, într-o odihnă care este departe de orice luptă, cursă sau ispită.